

Jeg gad se, om en Jurydomstol nogetsteds vilde dømme en saadan Mand for denne saakaldte Forbrydelse: at skyde Forbryderen. Jeg tror det ikke. Men naar man da i Virkeligheden har saa megen Sympati for den, der tager sig selv til Rette — og den Sympati tør jeg gøre Regning paa hos enhver her i Salen —, kunne vi saa ikke blive enige om, at der skal ganske anderledes skarpe Straffebestemmelser til, end vi nu have, netop for at undgaa saadanne Tilstande som Selvtægten i denne eller i en maaske noget mildere Grad. Vilde det saa ikke være bedre, om man straks prøvede paa at skaffe Midler til Veje for at kunne hindre sligt.

Om Pryglestraf er den rette Vej, derom kan der naturligvis tvistes. Jeg er ikke saa sikker paa, at man paa den Maade vil opnaa saa store Resultater, som mange vente, men jeg tror, at den vil give meget gode Resultater, og det tror jeg, fordi jeg har noget Kendskab til den menneskelige Natur. Der er derimod nogle Folk, som jeg tror have et meget lille Kendskab til Forbrydernes Natur, og det er de Folk, vi i Almindelighed kalde Kriminalister. Jeg vil sige, hvorfor jeg tror, at deres Bekendtskab til Forbrydernes Natur er mindre end mit og andres. Det er, fordi de aldrig komme til at se Forbryderen fra det rette Standpunkt. Det er fremhævet af den højtærede Justitsminister i Dag — eller maaske var det fra et andet æret Medlem her i Salen —, at over for sin Forhørsdommer skal vedkommende nok vide at paatage sig en ganske anden Natur end sin virkelige. Derfor staa Dommerne og slige Folk i Reglen saa ubekendte med de virkelige Forhold. Vi skulle have at vide, hvorledes Forbrydernes Tankesæt er. Jeg taler naturligvis ikke her om dem, der, tvungne af et eller andet Tilfælde eller maaske ogsaa af deres daarlige Natur, forbryde sig lidt mod Ejendomsretten. Herregud, saadanne Forbrydelser — det kunne vi alle indse — have vi rundeligt skarpe Straffebestemmelser for. Jeg tror endog de i de fleste Tilfælde ere lovligt skarpe. Nej, her mener jeg den Forbrydernatur, som giver sig Udslag i Vold mod sagesløs Mand eller værgeløs Kvinde. Den Natur udryddes ikke ved de nuværende Straffebestemmelser. Den faar Forhørsdommeren ikke at se, fordi vedkommende altid er paa sin Post og i Reglen er mindst lige saa snedig som Forhørsdommeren. Vil man vide, hvorledes den Natur er, som behersker disse Folk, maa man have været Arbejdskam-

merat med dem i Aaringer, maa have haft Lejlighed til at tale med dem paa Tomandshaand og se, hvorledes deres Tankesæt virkelig er. Det faa vore ærede Kriminalister aldrig at se. Derfor staa de saa uvidende, som de gøre, over for dette Forhold.

Jeg siger som mit sidste Ord: Skaf os Straffe, der svare saa nogenlunde til de Forbrydelser, her er Tale om, Straffe uden for Legemsstraf, og jeg skal da være den første til at stemme for dem. Men saa længe man ikke kan det, ser jeg ikke anden Udvej end den her foreslaaede, og den vil jeg give min Stemme. Jeg vil stemme for det foreliggende Forslag, ogsaa for dets § 2, som den nu er.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Sveistrup): Efter at vi have hørt mange andre ærede Talere, have vi i Dag hørt den højtærede Justitsminister udtale sig om det foreliggende Lovforslag, og idet jeg takker den højtærede Minister paa egne og Medforslagsstilleres Vegne, vil jeg tilføje, at det jo af hans Foredrag fremgik, at vi ikke bør gøre Regning paa hans Tilslutning til Forslaget, medmindre den Del deraf, der staa i Forbindelse med det af ham tidligere fremsatte Forslag om Legemsstraf, opretholdes. Naar den højtærede Minister har tillagt Legemsstraffen saa stor Betydning, at han, som det fremgik af hans Foredrag, mener, det var det eneste Middel, man kunde gribe til, er det ganske naturligt, at han ikke kan finde sig i, at man i dette Ting udstemmer den Del af Forslaget, som han lægger saa stor Vægt paa.

Jeg skal dernæst vende mig til det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe). Jeg takker det ærede Medlem for de velvillige Udtalelser, han i Dag fremkom med. Jeg erkender, at jeg udtalte mig under en skarp, personlig Form sidste Gang, og det hidrørte fra den Opfattelse, jeg da havde faaet af det ærede Medlems Foredrag. Jeg fandt — ikke just for min egen Skyld, men fordi jeg i dette Tilfælde optraadte paa Forslagsstillerens og vel ogsaa paa mit Partis Flertals Vegne —, at et skarpt Svar var nødvendigt. Men efter at jeg har hørt det ærede Medlems Foredrag i Dag, erkender jeg, at jeg vistnok i ikke ringe Grad har gjort mig skyldig i en Misopfattelse af Tanken i og Hensigten med det ærede Medlems Foredrag forleden Dag. Jeg beklager, at mine Udtalelser have faaet den skarpe Form, og jeg er glad over, at det ikke har forrykket det velvil-